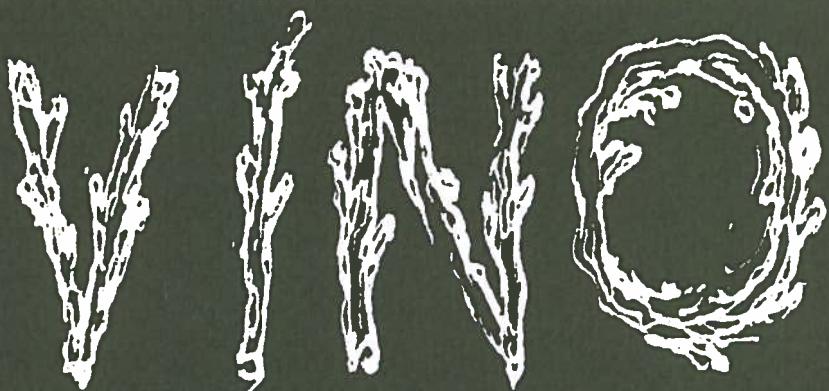

časopis pro současnou poezii

1
1997

Vážení přátelé,

předkládáme Vám časopis, který by se měl zabývat především poezíí, a který jsme nazvali **PSÍ VÍNO**. Věříme, že nemusíme vysvětlovat proč psí.

30 -09- 1997

Připomene-li Vám název **Divoké víno** z pozdních šedesátých let, budeme jenom rádi. Leč naší tužbou je vytvořit periodikum zabývající se poezíí nejen mladých autorů, ale i všech ostatních, kteří jsou rovněž vepsí.

Psí víno nechce být časopisem skupinovým, frakčním či jinak programně zatíženým.

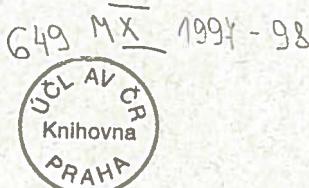
Psí víno chce být spíše salónem? zrcadlem? mapou? současné česky psané poezie. Autoři projektu Psí víno se cítí tedy mnohem více sběrači než redaktory.

„Sběračko-redakční“ kolektiv zatím sestává ze dvou osob:

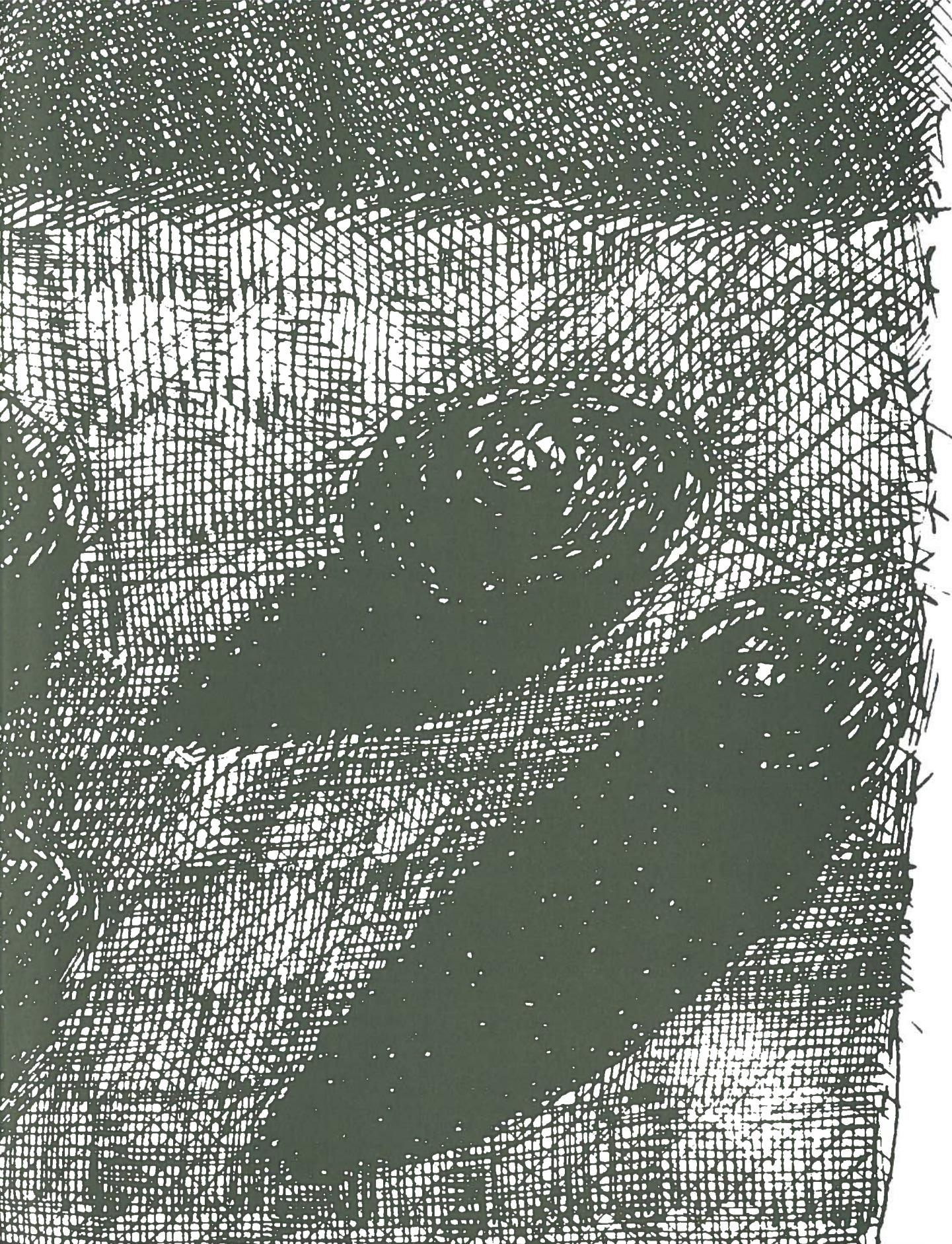
z **Martina Josefa Stöhra**, ročník 1970, autora sbírky *Ted' v noci*, a dosud publikujícího v časopisech *Souvislosti*, *Hostu*, *Proglasu*, *Modrém květu* a v Literárních novinách

a z **Jaroslava Kovandy**, ročník 1941, autora sbírek *Milý bratranče a Osiny* a větší básnické skladby *Zlínská osma*, který dosud publikoval v *Divokém vínu*, *Literárním měsíčníku*, *Svědectví*, *ZVUKu*, v Literárních novinách aj. a je členem Pen-klubu.

Grafickou úpravu s použitím kreseb **Františka Petráka** provedli Josef Russel a Jaromír Komín.

V

Bohdan Vozka

Slonovina

Pak byla tu - ta chvíle v níž
jakoby v jednom jenom bodu
se všechno naráz zaostřilo.
Ta vymodlená očí tíž
jež snad i skrze slzí vodu
spatřily Tvoje tělo...

Jak krásné umí bůh
vymýšlet výtvory!

Sweet ivory

Již přeci od počátku všeho
to čet jsem Tvoje tělo,
(tu vše, pak zase po kousíčkách)
a hltal hudbu kroku Tvého
a zvonění mi v hlavě znělo
- to z kaménků v Tvých náušničkách...

Jak krásné přál mi bůh
do Tvojí hloubky ponory!

Sweet ivory

Tam v tmavém dole, lásky údolí,
tam všechno chuť má asi vína
co po něm ráno hlava nebolí...
a všude kolem svítí slonovina.

Sweet ivory

Richard Wall

Mrtvé město*

Dlažba ochozená a zaoblená
holínkami, dřeváky a povozy
rýhy stop kde skřípala zatížená kola
mokrem se lesknoucí záda kamenů
v odpoledním mžení
na rohu Pivovarské a Latránu
tam sedával u mramorových stolů
v kavárně Fink a čáral erotické
rýhy stop dolů k řece
kde vyplášené velké malé oči
děti tajně kouřice cigaretu
se klidí za větve vrby
naproti jako tenkrát prádlo na *pavlači*
barevné zmačkané vlažky
ve stísněnosti města s koženými obličeji
štíty a arkýře a pelargonie
mansarda a půdní okno jeho ateliér
než ho vypověděli z města
pokrytecky na srázu visíc
do červena opálen na sobě ležíce mnich a řeholnice
v klášterní zahradě tleskání rýhy stop
na červeném laku prázdné lavice.

Český Krumlov 7. září '90

*) název se vztahuje k cyklu obrazů, které Egon Schiele stvořil během svého pobytu v Českém Krumlově

Karla Erbová

Chopin na Malorce

Byl Nečas - niemand z vypískané scény
Stálo tam moře Celé růžové
jak tehdy -

Ve zdech Valldemosy
Chopin hrál dešti
Vlastní hrůze hrál...

Ta šelmí divoká ta uražená pýcha
ta které říkávali Atropós
stařena čtoucí
to jest Neodvratná -
jediný divák

Ten se smál

Gotická katedrála

Na portálu katedrály Notre Dame
anděl
za tichého přitakání světlá
váží duše

Na jedné misce hluché slovo přísah
palčivost tužby
omšelosti pravd
Na misce druhé hrázehrázehráze
zmatení skutků
výsměch zdí
Proč právě on?
Vždyť dábel - otec dramat v nás -
by zlatem leštíl zašlé kulisy
začínal potlesk
rozdmýchával zář
a pod forbínu tajně odhazoval
výřané zuby textů
kdyby bolely

A možná...
řekl by i jak
kdy
komu odpouštět
a proč

David Žák

XXX

Úzkost uložená bez naděje
Bezvlasý obraz bije do očí
Křídla drápem zahleděná
Samotu poznej opři si o ramena
sklenku červeného vína
S hovádkem božím
roztančí tmavé okenice
otoč hlavu svíci mezi zuby
a hledej plamenné plachetnice.

Davochodci

Vstávají časně.
Sotva se rozbřeskne
nová epocha a lidi
si protírají zarudlé oči,
a řeč ještě drhne
o smírek nezvyku,
už jsou tu,
už dusají po hlavách zástupů,
rohovinové kroky duní v lebkách,
už koňskými hubami káží věčné pravdy
a rukoudání se jim sype z rukávů.

Kentauři korytnatí.
Vždycky jsou tam první.

A zatímco lidi si ještě opakují
včerejší kus,
oni už vědí,
že král Lear neměl být králem,
že Polonius neměl být za závěsem,
že Romeo měl být vlastně Julie

a že jsme všichni byli špatně obsazeni.

Po hlavách vydupou
na jeviště, vytáhnou koňské postroje
a začnou svého Richarda Třetího.

Kopyta byla už před Shakespearem.

Vesmír myši

Amfora tmy. Chetitské zrno,
dosud žirné. Černá hudební kulisa
hlíny. Katedrála značkovaná močí,
pamětní bobky setrvají jako
elementární částice.

Srdce bije od leknutí k leknutí.

Uvnitř pancéřoví červíci
a mutace v chromosomu 11.
Nahoře kůry netopýří,
Jupiter čtvernohý, mlžnatý,
ozubené kolečko jistoty.

On nedá pelichati kožíškům,
anž lámání páteře dopustí.
A až milostiplné zoubky naše
zaskřípají v zanedbatelné minutce
smrti naší

a naše sazové očičko,
postaveno na roveň
mrtvé bulvě ukřížovaného člověka,
bude zrcadlit
Prapůvodní Bahno, Věčné Spočinutí,

On odpoví velebným hlasem na něco,
nač se nikdo neptal.

V kruhu

Běžel pán
a za ním jeho pes
Běžela paní
a za ní její pán
Uprostřed nich
dvě labutě
jedna bez hlavy
a druhá bez zobáku

Seděl pán
a za ním jeho pes
Seděla paní
a za ní její pán
Uprostřed nich
dvě labutě
jedna bez zobáku
a druhá bez hlavy

Ležel pán
a za ním jeho pes
Ležela paní
a na ní její pán
Uprostřed nich
umíraly dvě labutě
jedna s perím
a druhá bez žaludku

Postonával pán
a za ním jeho pes
Umírala paní
a na ní její pán
Uprostřed nich
dvě labutě
jedna vycpaná
a druhá na to čekala

Útržky stesku

Slyšels les?
Brinkot seker o klíny
(zvonění hran),
pláč větví nad kmeny.

(Už už má duše vstala zpod hlíny,
přikládali však další kameny.)

Slyš ticho jak ozvěnu za altern
nářku, a s tím andělem zápol.

Ty,
kdo uviděls pod černým asfaltem
mé dávno trávou jdoucí šlápoty.

xxx

Jak v časech, kdy psali jsme po zdi
svá vyznání...

Zas: já, ty.
I ve spánku (skrz černé hvozdy)
luk vnímání napjatý!

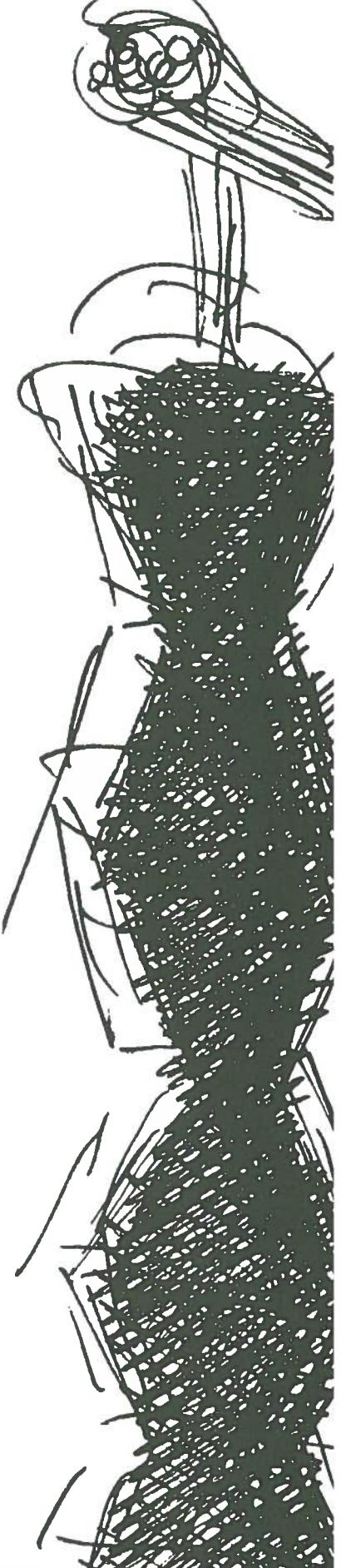
Napříč tmou, ať chci či nechci,
bludně si jedou mí
apokalyptičtí jezdci
přes kořeny vědomí.

xxx

Jak se to díváš?

Po spouště
všech minut a let - kolik zbylo tě?
Co se pojednou v tobě dopouští
nevěry na tomto životě -
kam se to díváš?

Jak v nebi dým
- je jich bezpočet - ptáci jespáci...
Že mámivá hejna já nevidím,
tím se jejich let v nadzemsku neztrácí.
Změněna v kohosi - v opak? - jsem,
jsem s nimi tam? V jiném rozměru?
Nevyzbrojeni kompasem,
neodchýlí se od směru
a já, kterou jindy odsune
z cest přesný směr, kterou dusí náš
přesný čas, cítívám: Do snu ne,
do bdění padáš, když usínáš...

Jana Štroblová

Vynášení smrti

Ten čas, kdy smí jen opuka
opadat; řekneš: „Propukni,“
hned máj poslušně propuká,
hned vítr duje do sukní

a do rukávů. Šepot střemch.
A trilky - každý jako hřeb.
Vynášet smrt?! Tos nepostřeh,
že nejen jí jdem na pohřeb?

Vynáší - ona! Nahlédni
jí do rukávu... Na víka
(na něčí rakev, na mé dny)
dopadá tlukot slavíka.

Miloš Vacík

Odlet

Meluzína se nám do noci
rozezpívala mezi okny
Měla tam tenkou flétnu
a začala hrát na tři tóny
Chvílemi dvojhlasně
Seděli jsme tam se ženou pod malou
lampou šila si beze slov
stojací límeček k novým šatům
Chvilku jsem něco povídal
pak jsem usínal a poslouchal
jak hraje meluzína na tři
tenounké tóny A s nimi
tiše odlétala
duše domu

Martin J. Stöbr

15. VIII.

Pod stožárem divizny
bajonet stínu
tak trpce tne srpen
a léta je půl

na kříži z lípy
tesářův Synu
srdce máš tiché
jak vymřelý úl

XXX
(pro E.)

Máčí Pánbůh tmu jak plátno
do svěcené vody
nadechla ses voní kůra
saturejka letní sníh
tak tiše plaše do hnízd noci
klade jabloň svoje plody
je bez krtu stáčen
sprostý líh

je někdy jak **NIKDY** lásko
je někdy jako **NAPOŘÁD**
až k luně vedou drobné schody
Pán jde po nich
má nás rád

Prosinec

Z hospody do noci
měsíc a sráz
soukromá láska
veřejný mráz

a psíci s ocásky
jak knuty od svíček
pastýřů sbor
u rozzaťých jesliček

Odpolední zábava

Za starou kuželnou zase zamrazilo.
 Zase se mezi stany pletou hadi.
 Zkrátily se aleje.
 Alej samá smýčka.
 Kolik dnů to je, co od rána jsem na nohách
 a chystají dřeva?
 Letošní cesta dál nevedla.
 Šamani podložili kola.
 Žárlivě drží sklon.
 Podlaha konečně přestala skřípat.
 Co posedlo vyvýšenou čelist?
 Zkusili za kuželnou krátce spolu usnout,
 zkrabatila se oběma čela.
 Předtím povodeň odnesla těžkou rytinu,
 předtím se v jednom kole pozvedly sukně,
 v domě zavřítila vůně vyschlé řeky.

Podkroví

Pod klíční kostí
 se provlekla lasice,
 jak hlučné bezvědomí
 po obou březích Dřevnice,
 v čekankách bylo po potěšení,
 šíhlé, voňavé lahvičky
 rozbité o stěnu,
 bouře v hrozné dálce,
 kožka z králika na trámu,
 zůstanu mezi horečkou,
 na chladném kameni
 rozličný letopočet,
 rozličně dlouhá jáma,
 mám strach, že nedočkám bouřky,
 z podkrovních oken
 je napřeskáčku vidět skomírat a hořet,
 jenom přišlo sucho
 a popraskaly rty,
 jen hlasy sípou.

Robert Fajkus

Cigaretá

Jako dítě jsem sedával v kuchyni na stole,
 dědeček kouřil cigarety.
 Zhasnuto, okno víta v krajinách tmy.
 Tam v dálce, uprostřed tušených lesů,
 jediné světýlko rodvinovského kravína.
 Ticho, jen noc a děj,
 který se děl tiše a otcovsky,
 jak dáno je to žítí dětem.
 Blízko tebe rudé světýlko konečku cigarety,
 majáček ve tmě, uhlík, ve kterém se Anděl Strážný
 ukazuje nejmenším.

Maminka

Dávala ti jídlo do sáčku, když jsi odjízděl na cestu.
 Neměl jsi hlad, za pár dní chléb plesnivěl,
 ale slzy zabránily něco vyhodit.
 A když jsi dal jídlo od sebe pryč,
 nezahazoval jsi, pohřbívals.

Robert Fajkus

Vojenská sanita

Tam, kde vítr svítá o maják kasárenského komína
a padá dolů mezi baráky, čeká zelená terénní sanita,
trochu šrotu s kulhavým srdcem.

„Máme to v piči, špagy,“ díl vojín Kočka,
poplácá koňský motor, stoupne na plyn, sanita odfukne
a rozkluše se ven za svobodou.

Hřeji si zmrzlé ruce nad motorem,
les otevírá oči do ranního slunce,
vrrr, vrrr, jedeme, smýkáme,
však noční rum nám ještě barví dech.

Na poli se válí chlad, vyrušen v pelestech šedivé krajiny,
vzadu jak na hřadě dospívají kluci ranní sny,
zalezlé ještě v blahu teplých klínů,
jedeme vesnicemi, které tu nakupil nevrly chmelař v kocovině:
Újezd, Daskabát, Kocourovec, Přáslavice.

Vzletíme k nebi?
Anebo v náspu dokrvava rozmačkáme se?
Bůh sud', nevím. Zatím se do slunka Zubím.

Z oparu rozprášeného zlata vyplouvá Olomouc,
nejprve věže jejích chrámů,

kostrbaté prsty rukou ochranných.
Orloj cinká, dívky mažou do očí palčivou mast,
vozítko houká, řidič vytukává jaro na klakson.

Rozvezem raněné, pojíme v hospodě,
zlatem piva dodáme lesku náladě,
a zase zpátky, na Kozlov.

Jdeš ztichlou cestou k nemocnici, dávno v civilu,
Olomouc dozláci svou další neděli.

Nikdo tě nepřemlouvá na pivo, sanitka nerachotí,
neháže s osudy. Ani ti hravě nenadlehčí duši.

Broukáš si: Nemám to tam, nejsem už špagy,
nejsem v pekle, nejsem v nebi,
nejsem nikde, moji řidiči.

*Rudovi Kočkovi in vivo
Romanu Stuchlíkovi in memoriam*

Bogdan Trojak

XXX

Být stínem na práh tištěn.
 Po vlastní černi znát se.
 Rozhrnout mraveniště
 až k matce.

Dětství

Stmívání v bukovém lese.
 Večer je rytmus loupežný,
 jenž v mošně slunce nese.

Halasno! Noc už jede
 na svojí herce hnědě.
 Kopýtko buší o cestu,
 a zní to jako ku krestu trn ku krestu...

Ty náhle toužíš dlouze klímat
 v bradě svatého Jeronýma
 a ve snu potkat za Gutami
 tři staré Vlámy s paletami...

Pastorála pro tesaře

(Téma ze Stanislava Goly)

Od dětství učím se z bible lesa
 koledu tuto znova a znova,
 když zima na polích tiše klešá
 do bílých krajek z Koniakowa.

Hlas boží pustiny cosi říká
 srdeci, v němž klíčí nebeský osev.
 - To volá Bůh svého tesařka? -
 diví se tesař, diví se Josef.

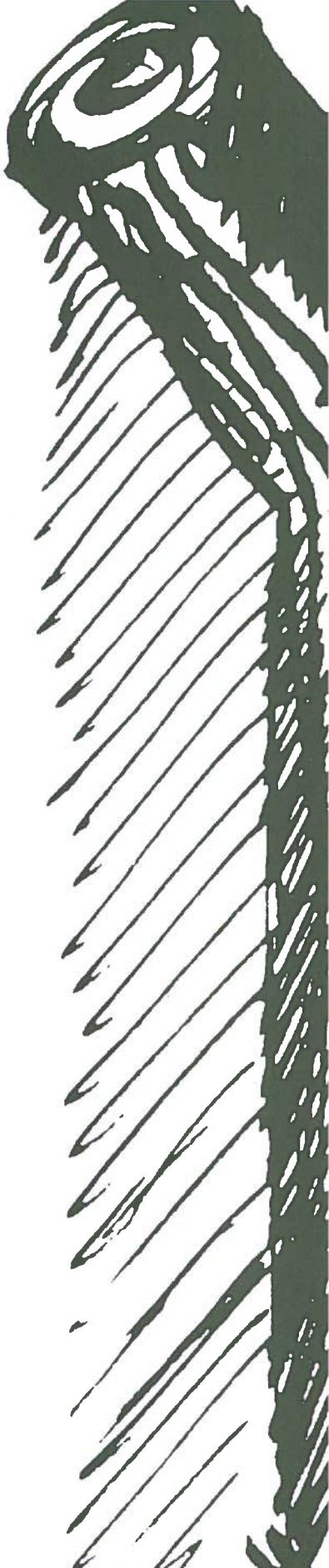
- Fortelné jsou jistě rajské krovny,
 nač budou Jemu tesařské dlaně? -
 Zemský suk čelil pak Josefovovi.
 Noc svitla hoblinou v obočí Páně.

Vojtěch Kučera

Novoroční

Sníh
 jako hruškový kompot
 a věže hodin,
 kde čas ještě opilý,
 když nohy vteřin
 na každém nároží rozbíhají se jinak.

Co chvíli zastavíš,
 chceš mluvit,
 abys pak očima bezmocně zaklíněn
 konečně mlčel.

Chrousti

Srdce občas šustne,
chroust zavřený v krabičce,
a lesní požár dopéká noc, starou sovu.

Ne lomcovat nebeskopekelnou branou
v ženině klíně!

Ty ale věříš
a dále čekáš nálety květnových večerů v sadě,
žravé, milostné chrousty.

Synáčku atd.

Synáčku v děloze!
Tatínu v truhle!

Loňské sněhy

*Kdeže ty loňské sněhy jsou?
V oblacích plují nad blavou!*

Léto vysrážené v kravský barok!

Vtrhne do otcova podkroví,
které v zimě prohrabala smrt,
vtrhne tam jak do rádia hluchoněmých Bachův Bůh,
a na mrtvolný výskleb duchny odpoví
černým chorálem všech nesmrтelných much:
jejich srdce vysekává rudý masař Srd.

Léto zlatě zlatinštělé v ornátových hórách!
Léto velký kondenzátor blesků-blýskavic!

Vtrhne do mé rozvrzané chatky,
samovznětné mlno. Zatím ji jen osahává
chlupnou, vlkou slepeninou šípkového kříku,
zvolna ale vyvaluje vulvu, a nedá jí už zalézt zpátky,
vyduřelou Boží bulvu, plnou žilnatého kříku,
jakým vyrhřevá *Wahrheit* vraha!

Léto s křížem na bradavkách!
Léto nakladené vejci tmy!
Léto plénó v hrudi hromu!

Vrba ještě rozbrnělá od motorků včel
zapne zase magnet ticha: hřebíky
v rakvi nezaskřípnou. Jenom jejich zatloukání
v srdci trochu slýším - a jako bych teď ještě měl
přesvícenou jiskrou v oční tkáni
propálit tvůj elegický vesmír, otče, do hérójské epiky!

Noci

Ach koňské houně dlouhých protektorátních nocí
vzpomenu-li leží
na střechách sněhem posypaných
u dveří č.p. 329 do kabosu a sukní
schovávám hlavu
jen abych mohl zůstat
a vidět
jak strýc Antonín cvrká košťrem do sklenic
/tamten by vypil i mrtvému z ucha!/
jak střívka Tomáše Alvy Edisona
lámpa světlo vylívá na ty
podbrusce a kósky octem křížované
jak teta Frantina
bloudí v hrantu
jak strýc Karel otvírá třešňovou špičku
a druhou frontu
jak tatínek
usrkává z červenomodrobílé melty
jak strýc Pepa oddychuje na oji
namířené na Berlín
jak dobrě uvařená jitrnice
a sítřevní sádlo brady pojíštuje
jak teta Frantina na stůl nese
z krve upečený koláč
...jen abych mohl zůstat a vidět Frantinu
jak všechny dužinaté zešvagřené
a spánkem zdrátované
výžene do ložnice už
zatímco venku se
válenky obalují krystalovým sněhem...
...jen abych mohl zůstat a vidět
jak teta v čisté sukni už /v tom ránu barvy žlučníku/
posunuje hodiny dopředu
protože i ručičky jsou mastné
protože i fosfor ukazuje špatně...
jak teta Frantina šibuje s tím železným hrncem
zatímco ostatní ještě spí jako na londži
ona v taškách jelita sádlem přihrnuje
a švagrovi nach Oranienburg
na škvarkovou placku píše
Milý Ladíku...

Jaroslav Kovanda

Vinobraní II

Jako bys po nocích
lepli sáčky svých snů...
A přesto jako by to byl jenom prach
který nás tady publikuje
Ale básník má prý být nad věcí
i kdyby se pod ním
Mendělejevova stolička zvrsla
Vinobraní se už cecká
a ty teprve spravuješ starý sud:
 zevnitř povídla
 zvenčí stačí dehet
Nic nám neuteče
Hrozny s nebývalou silou
prýšti letos do nádob
když je ozubená ruka stiskne
Milý bratranče
jako by letos voněly i žebře

Zabijačky II

Když se tatínek o zabijačce jednou
hádal se strýcem Pepou /elektrikářem/ až
Dějiny VKS/b/
poskakovaly na otomaně
kde jsme my děcka
měly vedle prejtu usulané
teta Růža od nádobí
unaveně syčela: *Ach proč si nevezmete raději*
příklad z Jarouška
řeznička Sanetrníka jenž
kloktaje slivovici proti oknu
tou bílou rukou jakby salutoval
a z té červené až po loket
krvinky až ze zmijovky
vysával
Ach jako by uzavřený elektrický okruh
proti tomu oknu předváděl

Křída

Nemám nic než svou tabulku
a znalost písma, první hřich.
Mezi tančícími chodím,
mlčím při zpěvech obřadních.

Tak za ruku mě popadla
jak malé dítě z malé vsi,
vedla mě rušnou ulicí,
třás jsem se strašnou závratí.

Pak vstrčila mě do domu,
z kterého čísel temný chlad.
Tam v chodbě krok se rozléhal,
cink řetěz u domovních vrat.

Já na tu kliku nedosáh,
kde na zdi Ježíš vypouklý
byl ukřižován, ztratil hlas,
jak by ho včera přitlouklí.

Vlaštovka kdyby vletěla
pod klenbu, hnízdo hledajíc,
snad by hned žalem umřela
v neřádu plochých popelnic.

Já ale musel napřed psát
na tabulku svůj tajný hřich
a veřejně se z něho kát
za zvuků skřipavých.

Plačky

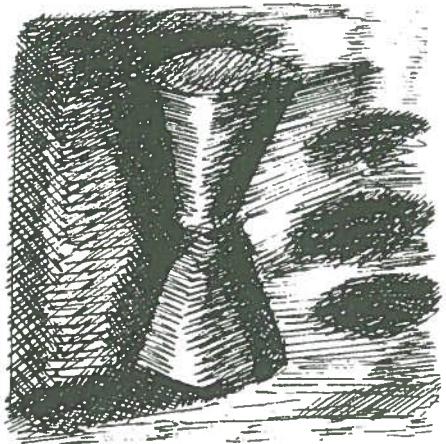
Až budou čist mě před básníky
a rýmař tvář si zahalí,
zda rozpačité kapesníky
ach, Marie, tě ošálí?

Jsa ku potupě vystavený
u sloupu, namol opilém,
semitsky kývám se jak ženy
naříkající nad hrobem.

Sůl žalu s pudrovátkem splavit,
okolo mlíka květy stláť,
chci jako ony. Radost slavit.
Jí býti zcela zaujat.

Tu jestli něco z moudra zbylo,
ať volným veršem drmolí,
obráť na prach, odpusť, dílo.
Hle, lunt, jak syčí po poli.

Marie, kolíbej mi, zdali!
Život nás proměňuje jen.
Tkví pořád co jsme oplakali
po modu améb. Zde a v něm.

P.S.

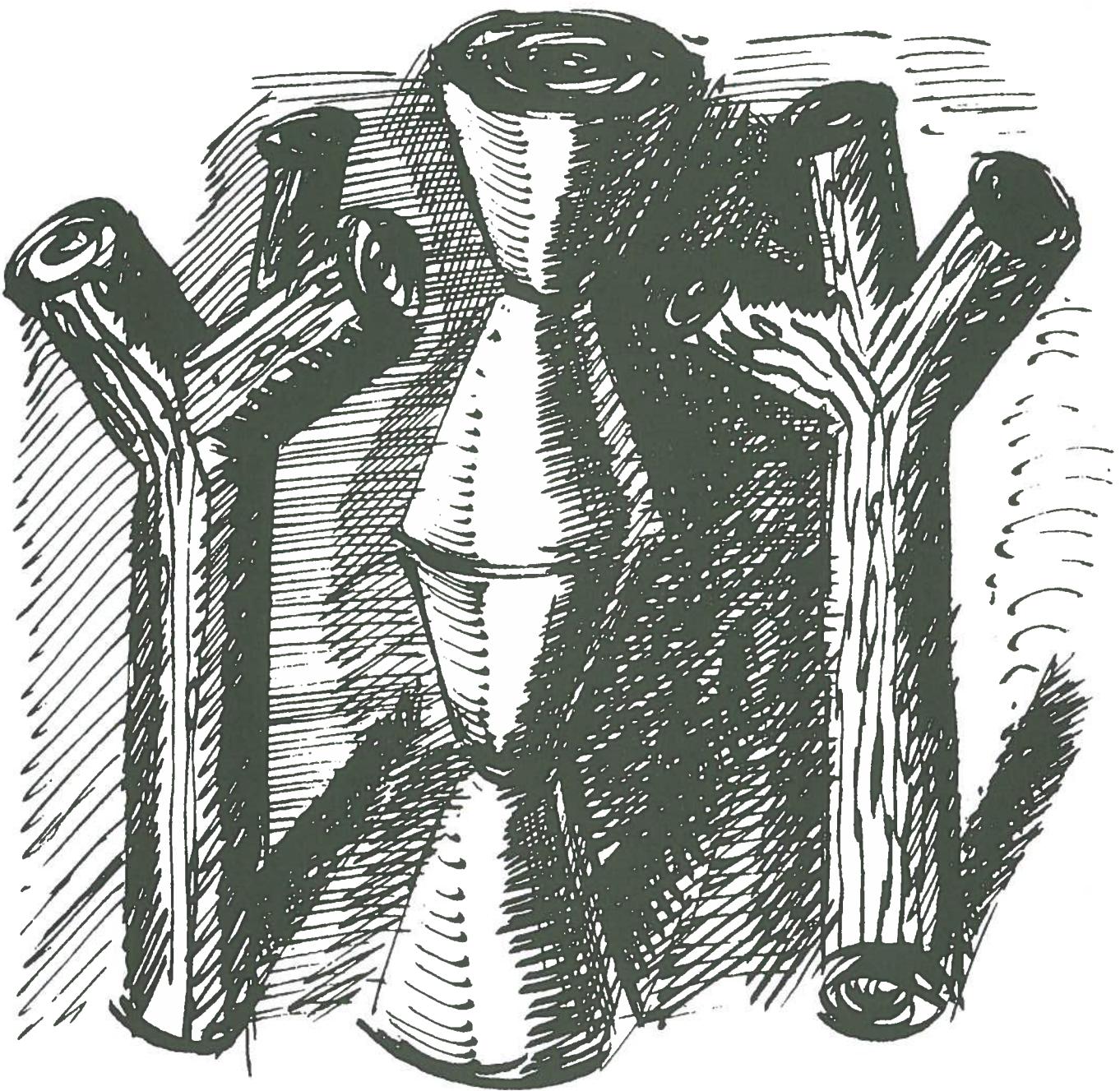
Nevím, kolikrát v životě mě postihlo slovo, že jsem chtěl být lepší. Pominu-li Mirka Dušina, tak nejsilněji mě asi oslovil kdysi komentář k filmu o „české lokomotivě“ z Kopřivnice Emiliu Zátopkovi, když získala pro mladou lidově demokratickou republiku na olympijských hrách v Helsinkách zlaté medaile v běhu na 5 a 10 km a v maratónu. Z Velkého kina jsem po takových slovech běžel trolejbusovou tratí až na Letnou, k mamince na večeři. Celou tu štreku - slabé 2 kilásky - co jsem bušil trampkami do téru, jsem si sliboval, že jednou budu běžec na dlouhých tratích. Jenom jednou se mi podařilo běžet 1000 metrů za 3 minuty 05.

V 18 letech „ke mně přišel“ Vladimír Holan. To už jsem byl na umprumce v Hradišti, a když na neděli přijel mistr světa v malování domů - to právě začínala televize, a tedy šampionáty v krasobruslení -, bývali u nás nastěhováni sousedi, kteří se z Dijkstrové mohli potentovat; to opovržení jsem jim dával najevo pod kuchyňským stolem, kde jsem se opíjel Holanovými hlášeními a rybízákem. Jsem hluboce přesvědčen, že víc pod vlivem těch „molotovovských koktejlů v krátkých rádcích“ než toho tatínkova pití usnul jsem jednou na hrobě kamaráda, který měl to štěstí, že se oběsil už v dětství.

Loni jsem poprvé viděl a slyšel „naživo“ spisovatele Jaromíra Tomečka. Ačkoli klenba buchlovického zámku tak zaumně křížila akustické plány jeho spanilých slov, držel nás ten víc jak devadesátiletý muž..., tlačil nás ke zdi. A to jenom pomalu a nadrobnou krájel věty. Vyprávěl (zdaleka nebudu tak přesný) o tom, jak jednou zjara přišel do kvetoucího vinohradu na Pálavě (nebudu líčit spojení jihomoravských písčitých áru s nevyslovitelnou vůní kvetoucích ryzlinků etc.) a k jeho loveckému štěstí usedl na list nejprve Vitalij Bianki a hned poté kudlanka nábožná. A stalo se, co se v takový den v pravé poledne má stát - přilil sameček a po krátkém namlouvání se se samicí spojil. A ještě ani nedokončil svou manželskou povinnost, když mu ten matriarchát začal hlavu požírat. KONEC. Ale teprve skrze smrt, tu zřetelnou a *pravdoucí*, docházelo zde k oplodnění, k životu.

Ještě hezkou chvilku poté, co ten muž už zasažený mrtvicí domluvil, jsme seděli přimraženi k židlim. Až teprve po drahné době jsme se začali ošívat a loudat do sklepa, rozhlehlého tak, že by se v něm dalo stavět. V jednom rohu hrála cimbálka, v druhém hleděl Hule. Ze sudů vlály fábory. Pili jsme jak kdejaký ocasenko a já, abych se zapojil, řekl jsem Hulemu, jestli četl Chuchmu, co napsal o Bítově, že některé básníky spojí snad teprve smrt, taková nenávist, že je tam osypala. A Hule řekl vole viděls ty kozy co je to za hovadinu jako by je nemohla spojit poezie. Takže jsem byl chycen a přiznal se mu, že mám v hlavě svazácký nápad o Psím vínu.

J.K.

Autoři Psího vína:

Miloš Vacík, nar. 21. 6. 1922 v Kožlanech, vydal básnické sbírky: *Království* (1943, F. J. Müller), *Malá kalvarie* (1946, Družstvo Dílo), *Sonety z opuštěného nádraží* (1947, Mladá fronta), *Země jistotná* (1949, Mír), *Prosté motivy* (1982, Samizdat), *Zabrala na dva zámky* (1983, Index, Kolín nad Rýnem), *Bílí ptáci na černém nebi* (1984, Samizdat), *Ctyři krabujci* (1985, Samizdat), *Nemilostná a milostná* (1990, Melantrich), *Ctyři krabujci* (1994, Práce).

Karla Erbová, nar. 30. 4. 1933 v Plzni, v roce 1966 vydala básnickou prvotinu *Neklid*, po roce 1968 nesměla publikovat, poté vydala sbírku básní *Komu mé kosti* (1991), *Via dolorosa* (1992), *Vždyť miluješ svou lásku ke mně* (1993), *Iokasty, Glauké, Klytaiméstry* (1994), *Obrazy obrazů a Armos* (1995). V roce 1995 jí byla udělena Cena města Plzně.

Vít Slíva, nar. 11. 1. 1951, Hradec u Opavy, vydal sbírky *Nepokoj bodin* (Blok, Brno 1984), *Sorano kokoro* (edice M. S. Halase, Brno 1987), *Černé písma* (Blok, Brno 1990), *Volské oko* (Host, 1997). Publikuje v Hostu, Proglasu aj.

Pavel Petr, nar. 3. 1. 1969 ve Zlíně, vydal knihy básní *Děšť ve vězení řeky* (Archa 1990, 1993), *Křest za hluboké noci* (Votobia, 1993), *Zlé brusy, nože* (Archa 1994), *Rána střeleb* (Host 1995), *Trojlodí Jakuba* (Host 1996).

Pavel Petr Procházka, nar. 1975 na Srí Lance. Básnické sbírky *Zkouška života* (1989), *Služebník černého srdce* (1991), *Osamělý bězec* (1992), *Tanec s nadřazeným indiánem* (1992), *Ďábel mi Tě nastrčil* (1993), *Sliny* (1993), *Sundali šaty* (1994), *Čírání bez pointy* (1994), *Ani nevím kolikátýho dnes je* (1994), *Dechová pauza* (1995), *Můj potrat, iluze haluze* (1995), *Říkanký* (1995).

Vojtěch Kučera, nar. 1975. Studuje na Masarykově univerzitě v Brně, je redaktorem časopisu Weles.

Bogdan Trojak, nar. 23. 3. 1975 v Českém Těšíně. Publikoval v Proglasu, Literárních novinách, Modrému květu, v Obratníku aj. Zakladatel Vendryňské literárně-estetické společnosti, která vydává sborník Weles. V roce 1996 vydal sbírku *Kuním štělcem* v nakladatelství Host.

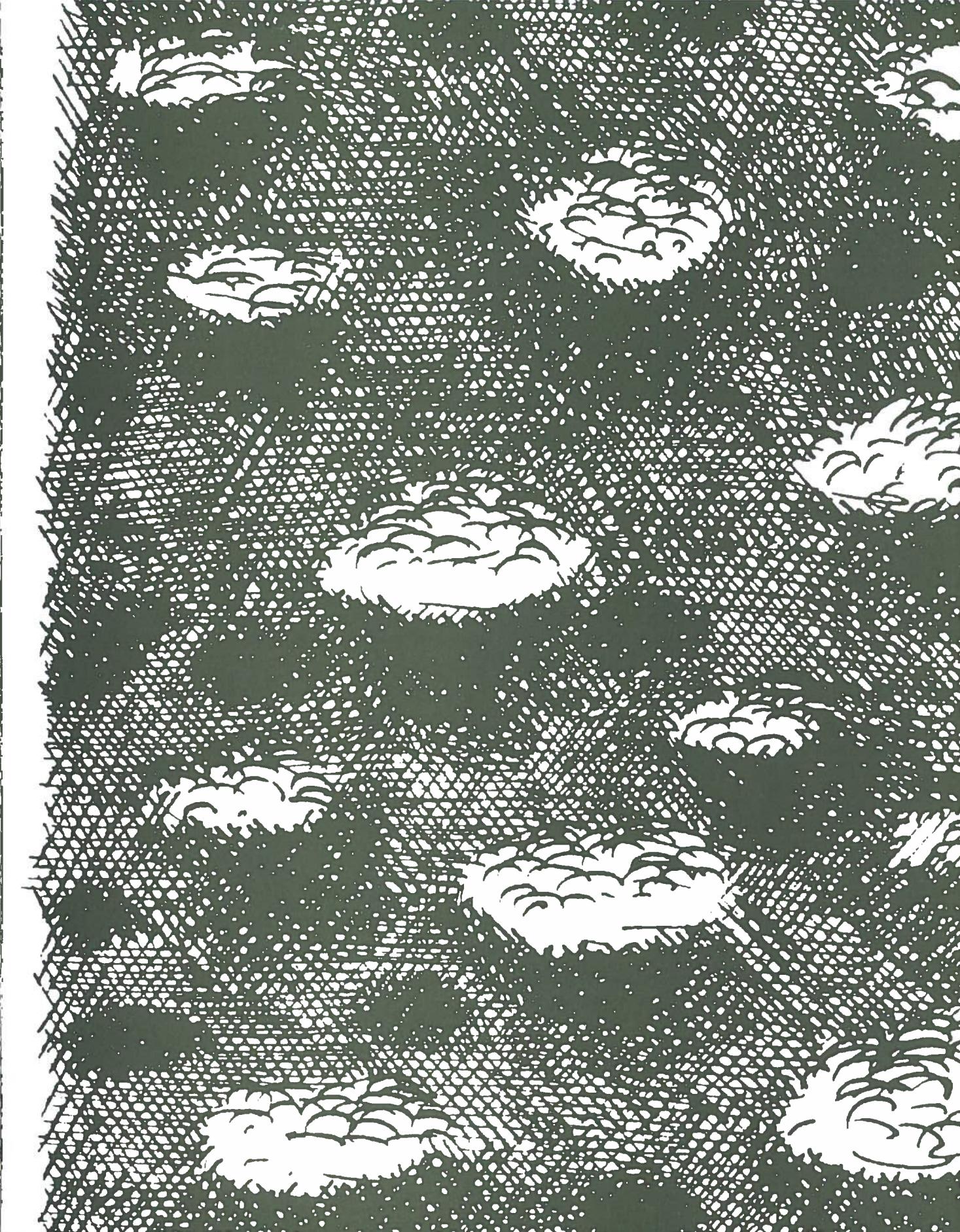
Miroslav Holub, nar. 13. 9. 1923 v Plzni. Vydal sbírky básní *Denní služba* (ČS 1958), *Achilles a žena* (MF 1960, 1964), *Slabikář* (ČS 1961, 1965), *Jdi a otevři dveře* (MF 1962), atd. atd., *Beton* (MF 1970), *Naopak* (MF 1982), *Interferon čili o divadle* (MF 1986). Prózy *Anděl na kolečkách* (4 vydání) atd. Přeložen do řady zemí: Anglie, Německo, Polsko, Holandsko, Indie ...

David Žák, nar. 17. 2. 1971 v Prachaticích. Vydal sbírky básní - *Jak padá podzim* (Růže, 1991), *Výkřik z hlubin psa* (Velarium, 1994), *Výlet zpátky* (Protis, Praha 1996).

Jana Štroblová, nar. 1936 - sbírky básní *Protěž* (1958), *Hostinec u dvou srdcí* (1966), *Torza* (1970), *Úplněk* (1978), *Krajina na muří noze* (1984), *Čaroděj* (1989), *Fatamorgány* (1991) aj. Zabývá se též překlady a tvorbou pro děti.

Robert Fajkus, nar. 1967, sbírku *Sivý křík* vydala „Vendryňská literárně-estetická společnost“ (1996), publikuje v Proglasu, Hostu, Lidových novinách aj.

Zeno Kaprál, nar. 1941, - prvotina *Ploty* (1962), *Texty Radky Fidlerové* (1988), *Glosy tonzur* (1989), *Cokoli přidáš* (1989), *Reinerův výbor* (1992).

Autori projektu Psí víno jsou si vědomi, že časopis se nedá dělat jenom z básní.

Přesto s publikací kritických a teoretických statí neuvažují, ale ani se jí nebrání.

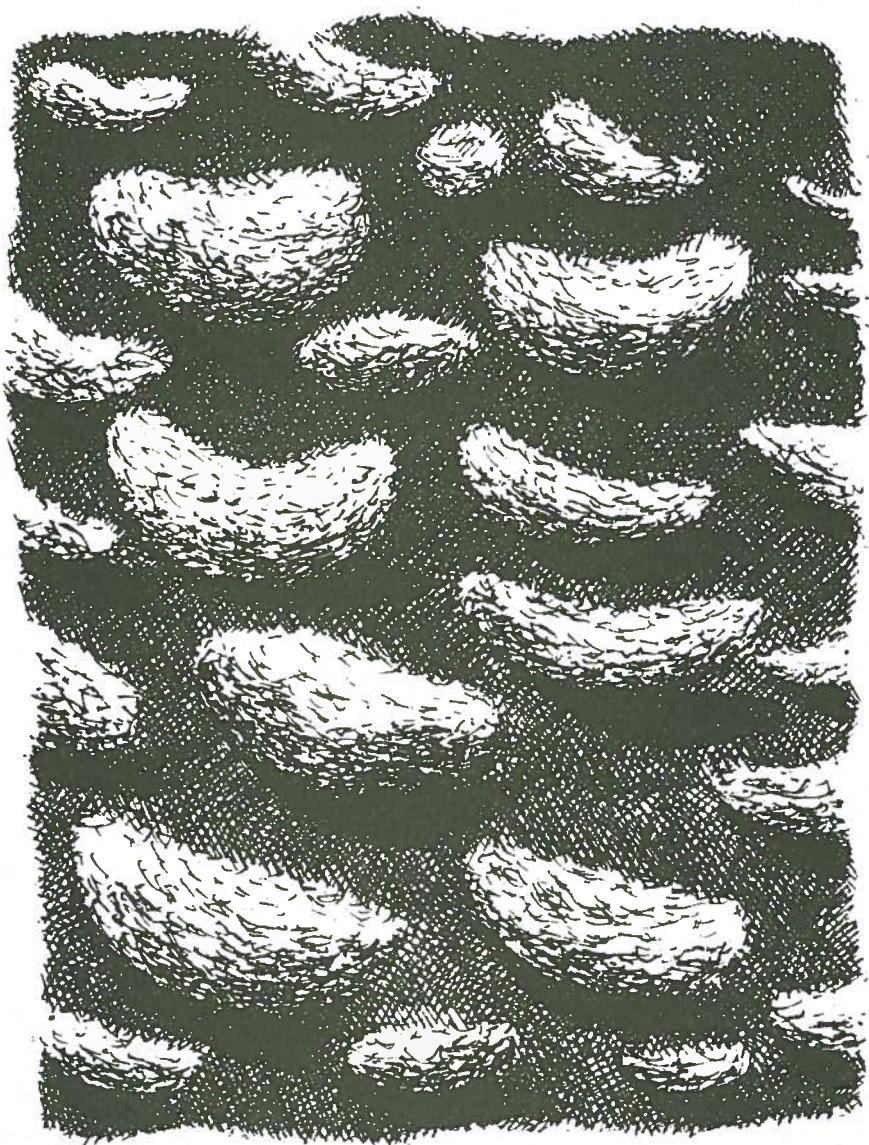
Otištěné zatím nehonorujeme, příspěvky zatím nevracíme.

První číslo Psího vína vyšlo zdarma díky panu Petru Březíkovi a jeho firmě RENO ZLÍN
v nákladu 100 kusů **dne 24. září 1997.**

Kolegiální cena 20,- Kč.

Příspěvky můžete posílat na kontaktní adresu:

Jaroslav Kovanda
Lesní čtvrt 3728
760 01 Zlín
tel. 067/ 721 23 38, 791 48 83

© Illustrations František Petrák